

האיכר ומלווה בריבית

הודו

היה פעם איכר עני שסבל מאוד ממלווה בריבית. בין אם יבולים שלו היו טובים, בין אם רעים, תמיד הוא נשאר עני והמלווה בריבית עשיר.

כשלאיכר לא נשאר כבר כלום, הלך לביתו של המלווה בריבית ואמר לו "לא תוכל כבר לסחוט ממני פרוטה, לא נשאר לי כלום. אמור לי עכשיו רק איך להיעשות עשיר."
"ידידי" אמר המלווה בריבית "העושר בא מהאל רם. שאל אותו."

"תודה, אעשה זאת" ענה האיכר. הוא הכין לו שלושה ככרות לחם לדרך והלך לחפש את רם.

בדרך פגש ברהמין אחד וביקש שיראה לו דרך אל רם, אך הברהמין רק לקח ממנו כיכר לחם והלך בלי לומר מילה.

אחר כך ראה האיכר דרוויש, ושאל אותו, אך

גם זה לא אמר מילה ורק לקח לו לחם אחד. בסוף הגיע האיכר לאיש עני, שישב תחת עץ. הוא ראה כי האיש רעב, נתן לו את הכיכר האחרון, והתיישב לידו כדי לשוחח.
"ולאן פניך?" שאל העני.

"הו, לפני עוד דרך ארוכה, כי אני הולך למצוא את רם" ענה האיכר "ואתה בוודאי לא תוכל להדריך אותי."

"אולי אוכל" חייך האיש העני "כי אני הוא רם! ומה רצית ממני?"

ואז סיפר לו האיכר את חוסר המזל שלו ורם, שריחם עליו, נתן לו קונכייה קטנה והסביר איך לנשוף בה בצורה מיוחדת. "רק תזהר" אמר "אם תנשוף כך בקונכייה, כל משאלה שלך תתמלא. אך תשמר מהמלווה בריבית, כי שום קסם לא יעמוד בני אלה."

האיכר חזר לכפרו בשמחה. הוא נעשה עמיד יותר והמלווה בריבית, שראה זאת, ניסה לגלות את מקור עושרו. הוא הלך לביתו של האיכר, בירך אותו על מזלו הטוב ובמילות תחבולה הוציא ממנו את סיפור הקונכייה.

אלא שהאיכר לא היה טיפש גמור, ולא סיפר לו כיצד נושפים בקונכייה.

בכל אופן המלווה בריבית רצה מאוד בקונכייה המביאה מזל ומאחר שהיה איש חסר מצפון, החליט לגנוב אותה. הוא ניצל הזדמנות, התגנב לביתו של האיכר, ולקח את הקונכייה. אלא למרות שניסה לנשוף בה בצורות שונות ומשונות, לא הצליח לגלות את סודה.

בסוף הלך לאיכר ואמר לו "ראה, הקונכייה בידי, ולא תוכל לקחת אותה ממני. אבל אני מוכן לעשות עסק איתך. אחזיר לך אותה, אלא אם תבטיח שכל פעם שתבקש דבר מה מהקונכייה, אני אקבל כפליים."

"לא" קרא האיכר "שוב תתעשר על חשבוני!"

"כלל לא" ענה ההוא "הרי תקבל את מה שתרצה. ומה איכפת לך אם אני אדם עני או עשיר."

לא הייתה ברירה לאיכר והוא הסכים. וכך, כל פעם שזכה במשהו מהקונכייה, המלווה בריבית זכה בזה כפליים.

זה הטריד את האיכר כל כך, שלא נהנה כלל

מעושרו, ולא ישן לילות שלמים.

הגיעה שנה שחונה, ולאיכר לא היה במה להשקות את יבולו. לכן ביקש מהקונכייה באר מים טובה. ואמנם הופיעה באר באדמותיו, אך הנה, למלווה בריבית היו שתי בארות יפות והוא מכר מים לכל הכפר.

זה היה יותר ממה שהאיכר יכול היה לסבול. הוא לקח את הקונכייה, נשף בה בכוח וקרא "הו רם! אני רוצה שעין אחת שלי תסתנוור!"

והנה, עין אחת שלו נעשתה עיוורת, אך המלווה בריבית הסתנוור בשתי עיניו, וכשניסה להתקדם לביתו נפל לאחת מהבארות וטבע בה.

וכך היה, שהאיכר בסוף גבר על המלווה בריבית, אך רק במחיר של עין אחת.